

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Марія ПОНОМАРЕНКО

Пригоди в Бобровій заплаві

Казкова повість

Бобер Терень

Бобер Терень довго думав, як назвати свого синочка-первістка. Згадав батькову улюблену приказку: «Гарне слово язикові не вадить». Тож ім'я має бути звучним, доладним та — що й казати — найріднішим. Аби такого в їхній заплаві ні в кого не було. А двом донечкам нехай уже добирає імена матуся — бобриха Текля.

Молодий татусь забігав до хати кожні пів години: милувався своїми діточками і гладив синочкові мацюпусінького хвостика. Сподівався, що в майбутньому він проявить неабиякий хист, бо, як відомо, птах живе крилами, а бобер, уявіть собі, — хвостом. Утім, про це йтиметься згодом. А нині новоспечений татусь із нетерпінням чекав дня завтрашнього, бо вже через дві доби від народження бобренята мають плавати. Як же важко татусеві було чекати отого заповітного дня!

— Ще встигнеш із козами на торг, — бурмотіла бобриха. — Краще б ділом зайнявся...

— Зачекає ота робота! — махав лапою Терень. — Хто першим приходить, тому першому й подають! От і хочу, щоби синочок мене першим побачив.

— Та встигне, повір мені, ще надивитися на свого татуса, — посміхалася Текля. — Май терпіння...

— Десь воно поділося, оте терпіння, — бубонів бобер. — І сам не знаю, де...

Текля те слухала і була рада-радісінька, бо якій мамі не приємна така увага до малят! А вони й справді — такі ловкі вдалися...

Татусь чекав не дарма. Бобреня розплющило оченята, поворушило лапками, немов уже пливло у водичці, і втупилось у татка.

— Синочку! — схлипнув бобер від захвату. — Вітаю тебе в нашій оселі, — ухопив малюка і потерся об м'якесенький носик: — Мирцьо, мій любий Мирцьо! — вирвалося з вуст. І аж підскочив на місці, бо зрозумів, що ім'я прийшло саме по собі й такого ще не було в жодного маляти у їхній заплаві.

Наступного дня Мирцьо вже справно плавав разом із татком, а через три тижні з апетитом хрумкав свіжу травичку. Бавився із сестричками Тусею та Мусею, перезнайомився з усіма сусідами в заплаві — великими й малими і, уявіть собі, навіть допомагав таткові.

Терень не вмів сидіти без роботи, тож вирішив викопати літню нору в крутому березі і про всяк випадок наростити дім у заплаві. Радість від народження діток потроїла сили. А тут іще малий в'юном поруч крутиться: то гілочку верби чи осики принесе, то носик почуває об татів ніс. І дім ріс та виростав, хоч і видавався звичайнісінькою купою хмизу. Мирцьо допомагав, як тільки міг, а головне — на радість таткові хутко засвоював будівельну науку. Терень дуже цьому тішився, та водночас хотів, аби синочок більше спілкувався з мешканцями заплави — адже дитинство так швидко минає.

